

Ukrainian Orthodox Church of Canada Українська Православна Церква в Канаді L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

Неділя про Митаря і Фарисея

The Sunday of the Publican and the Pharisee

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorn.org

«**Боже, будь милостивий до мене
грішного!**»

«Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди: здирщики, неправедні, перелюбні, або як цей митник.» Як дивно, що згідно з Притчею Господньою, яку чуємо в сьгоднішній Євангелії (Луки 18:10-14), ці горді слова були частиною **МОЛИТВИ!**

Друга Особа Пресвятої Тройці, Господь, Бог і Спас наш, Ісус Христос, уже чув б'льйони молитов від коли створив людей. Жодна молитва Йому не нова. Він же чув багато подібних дуже, а дуже часто. Він добре знає ті ілюзії, яких люди творять і намагаються затримувати. Як же це звичайно людям порівнювати себе до інших і потішати себе, що вони не такі вже злі! Та це – ілюзія, бо ж насправді ми *не можемо* знати, що саме діється в серцях та думках інших людей, і більшість їхніх

“**God be merciful to me, a sinner” (The
Publican’s Prayer)**

"God, I thank You that I am not like other people—robbers, evildoers, adulterers—or even like this tax collector". It is strange to think that, according to the Lord's parable that we hear in today's Gospel (Luke 18:10-14), these proud words are part of a **prayer!**

The Second Person of the Most Holy Trinity our Lord, God and Saviour, Jesus Christ, has heard billions of prayers since the creation of human beings. No prayers are strange to Him. He has heard similar ones many, many times. He knows very well the illusions that people build and strive to maintain. How common it is for people to compare themselves to others and congratulate themselves for not being as bad as they are! Yet this is an illusion, since we can not *really* know what is in other people's hearts and minds, and most of their words and deeds remain unknown to

слів та діл нам невідомі. Сам тільки Господь знає все. А ми все ж таки продовжуємо судити й порівнювати себе до інших нам.

Ця ілюзія насправді дуже небезпечна для нас. Як же можемо ми стати найкращими, що тільки можемо, якщо ми всією силою намагаємось переконати себе, що *ми й так досить добрі* – і навіть **кращі** від більшості інших? Ми ніколи не будемо зростати, якщо будемо задовольнятися теперішнім станом знання чи здібності чи чуйності чи моральності. А якщо не будемо зростати, то будемо завмирати. Оце незмінний закон життя у вселенній. *Стагнації вона не терпить*. Ми можемо зростати на Святих духовно та морально, або будемо згіршуватися і ставати потворами.

Якщо ми чесні самі з собою, то признаємось у тому, що ми можемо бачити *в собі* дещо одного й другого. Це правда, що ми можемо бути ласкавими, співчутливими, прощаючими та люблячими людьми. Але ми також можемо бути жорстокими, нечутливими, холодними та брутальними. Кожен з нас має це в собі до більшої чи меншої міри. Помилка Фарисея полягала в тому, що він хотів бачити *тільки* добрі речі в собі. Він хотів бачити недобрі справи в *інших*, а ніколи не в собі. Отож і переконав себе у цьому, що їх у ньому немає, що він **тільки** добрий, а то другі – злі.

Натомість митар був **готовий** побачити темні справи в собі. Він не намагався оправдувати себе, вказуючи на те, наскільки гірші від нього інші люди. Він просто просив Бога бути милостивим до нього. Його молитва була смиренна і реальна: «Боже, помилуй мене грішного». Це – добра Молитва! Вона така, що відкриває двері до Божої скарбниці Благодаті, до Його помочі, яка невпинно сприяє нашому зростанню.

Чи можемо ми навчитися саме так молитися? Так, *можемо*, якщо схочемо! Або можемо ми далі жити нудним життям фантазій, подібного до життя цього

us. The Lord alone knows all these things. Yet we continue to judge and compare.

This illusion is truly very dangerous to us. How can we become the very best that we can be, if we are always trying with all our might to persuade ourselves that we are fine *just as we are* - in fact **better** than most? We can never grow if we insist on remaining at our *present* level of knowledge, or ability, or awareness, or morality. And if we do not grow than we deteriorate. This is the inescapable law of life in this universe. *Stagnation is not tolerated*. In the spiritual and moral sense, we can keep on growing to become Saints, or we shall degenerate to become monsters.

To be honest, from time to time we can find traces of both of these within ourselves. It is true: we can indeed be kind, compassionate, forgiving and loving. We can also be cruel, thoughtless, cold and brutal. Each one of us has this within us to a greater or lesser degree! The Pharisee's error was that he wanted to see *only* the good things in himself. He wanted to see bad things only in *other* people, not in himself. So he persuaded himself that they were not there - that he was **only** good, and only others were bad.

The tax-collector, on the other hand, was **open** to seeing the dark things within himself. He did not try to make alibis for himself by pointing out how much worse other people were. He simply asked God to be merciful to him. His prayer was humble and realistic: "God be merciful to me a sinner". It is a good Prayer! It is the kind that opens the door to God's treasury of Grace - His ceaseless help which makes us grow.

Can we learn to pray like that? We *can* if we want to. Or we can go on living the boring, fantasy life of the Pharisee. It is hard keeping up an illusion. It is easier to live in reality.

Фарисея. Як це важко триматися ілюзії! Наскільки простіше жити реально.	
--	--

January 31, 2012.